

Czwartek, 13 marca 2014 r.

P7\_TA(2014)0249

## Wdrożenie Traktatu z Lizbony w odniesieniu do Parlamentu Europejskiego

### Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie wprowadzania w życie Traktatu z Lizbony w odniesieniu do Parlamentu Europejskiego (2013/2130(INI))

(2017/C 378/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając swoją decyzję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie przeglądu porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską <sup>(1)</sup>,
  - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie wyborów do Parlamentu Europejskiego w 2014 r. <sup>(2)</sup> oraz z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie poprawy organizacji wyborów do Parlamentu Europejskiego w 2014 r. <sup>(3)</sup>,
  - uwzględniając porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską <sup>(4)</sup>,
  - uwzględniając prowadzone obecnie negocjacje w sprawie przeglądu porozumienia międzyinstytucjonalnego zawartego w dniu 20 listopada 2002 r. między Parlamentem Europejskim a Radą dotyczącego dostępu Parlamentu Europejskiego do informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony <sup>(5)</sup>,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego <sup>(6)</sup>,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Prawnej oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0120/2014),
- A. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony pogłębia demokratyczną legitymację Unii Europejskiej poprzez wzmocnienie roli Parlamentu Europejskiego w ramach procedury prowadzącej do wyboru przewodniczącego Komisji Europejskiej i powołania Komisji Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z przewidzianą w Traktacie z Lizbony nową procedurą wyboru przewodniczącego Komisji Europejskiej Parlament wybiera przewodniczącego Komisji Europejskiej większością głosów zasiadających w nim posłów;
- C. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony stanowi, iż Rada Europejska powinna brać pod uwagę wyniki wyborów do Parlamentu Europejskiego i powinna przeprowadzić konsultacje z nowym Parlamentem, zanim przedstawi kandydata na stanowisko przewodniczącego Komisji Europejskiej;
- D. mając na uwadze, że każda z głównych europejskich partii politycznych wyznacza obecnie swojego własnego kandydata na stanowisko przewodniczącego Komisji;

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 98.

<sup>(2)</sup> Teksty przyjęte, P7\_TA(2012)0462.

<sup>(3)</sup> Teksty przyjęte, P7\_TA(2013)0323.

<sup>(4)</sup> Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

<sup>(5)</sup> Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 1.

<sup>(6)</sup> Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 37.

Czwartek, 13 marca 2014 r.

- E. mając na uwadze, że wybrany przewodniczący nowej Komisji powinien w pełni wykorzystać prerogatywy nadane mu w Traktacie z Lizbony i poczynić wszelkie stosowne kroki, aby zapewnić skuteczne funkcjonowanie następnej Komisji niezależnie od jej wielkości, która, w wyniku decyzji Rady Europejskiej, nie zostanie ograniczona, tak jak zakładano w Traktacie z Lizbony;
- F. mając na uwadze, że odpowiedzialność Komisji przed Parlamentem powinna zostać umocniona w ramach rocznego i wieloletniego programowania Unii, a także poprzez stworzenie symetrii między większością wymaganą do wyboru przewodniczącego Komisji a większością konieczną do przyjęcia wotum nieufności;
- G. mając na uwadze, że należy umocnić rolę Parlamentu jako organu wyznaczającego program działania oraz że należy w pełni wdrożyć zapisaną w Traktacie z Lizbony zasadę, zgodnie z którą w kwestiach ustawodawczych Parlament i Rada mają jednakowe uprawnienia;
- H. mając na uwadze, że przy okazji powołania nowej Komisji należy dokonać przeglądu i wprowadzić zmiany do istniejącego porozumienia międzyinstytucjonalnego;
- I. mając na uwadze, że art. 36 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) stanowi, że Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (wysoki przedstawiciel) regularnie konsultuje się z Parlamentem Europejskim w zakresie głównych aspektów i podstawowych opcji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, oraz informuje Parlament Europejski o rozwoju tych polityk; wysoki przedstawiciel czuwa nad tym, aby opinie Parlamentu Europejskiego zostały należycie uwzględnione;
- J. mając na uwadze, że w sporządzonym po przyjęciu decyzji Rady w sprawie ESDZ oświadczeniu wysokiej przedstawiciel w sprawie odpowiedzialności politycznej <sup>(1)</sup> stwierdza się, że wysoki przedstawiciel dokona przeglądu i, w stosownych przypadkach, zaproponuje dostosowanie obowiązujących przepisów <sup>(2)</sup> dotyczących dostępu posłów do Parlamentu Europejskiego do niejawnych dokumentów i informacji w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony;
- K. mając na uwadze, że art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, iż Parlament Europejski jest natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury dotyczącej negocjowania i zawierania umów międzynarodowych oraz mając na uwadze, że przepis ten ma również zastosowanie do umów dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;

### **Legitymacja i polityczna odpowiedzialność Komisji**

#### **(Powolywanie i odwoływanie Komisji)**

1. podkreśla potrzebę umocnienia demokratycznej legitymacji, niezależności i politycznej roli Komisji; stwierdza, że nowa procedura, zgodnie z którą przewodniczący Komisji jest wybierany przez Parlament, wzmocni legitymację Komisji i jej rolę polityczną, a także zwiększy znaczenie wyborów europejskich, poprzez bardziej bezpośrednie powiązanie wyboru głosujących w wyborach do Parlamentu Europejskiego z wyborem przewodniczącego Komisji;
2. podkreśla, że możliwości w zakresie wzmocnienia demokratycznej legitymacji Unii Europejskiej przewidziane w Traktacie z Lizbony powinny zostać w pełni wdrożone, między innymi poprzez wyznaczenie kandydatów na stanowisko przewodniczącego Komisji przez europejskie partie polityczne, a tym samym poprzez nadanie wyborom europejskim nowego politycznego wymiaru oraz dalsze powiązanie wyrażonego w wyborach głosu obywateli z wyborem przewodniczącego Komisji przez Parlament Europejski;
3. wzywa następny konwent do ponownego rozważenia sposobu tworzenia Komisji, aby wzmocnić demokratyczną legitymację Komisji; wzywa następnego przewodniczącego Komisji do rozważenia, w jaki sposób skład Komisji, jej struktura i priorytety polityczne wzmocnią politykę służącą zapewnieniu bliskości z obywatelami;
4. potwierdza, że wszystkie europejskie partie polityczne powinny wyznaczyć swoich kandydatów na stanowisko przewodniczącego Komisji z dostatecznym wyprzedzeniem, przed wyznaczoną datą wyborów europejskich;

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 210 z 3.8.2010, s. 1.

<sup>(2)</sup> Porozumienia międzyinstytucjonalne z dnia 20 listopada 2002 r. między Parlamentem Europejskim a Radą dotyczące dostępu Parlamentu Europejskiego do newralgicznych informacji Rady z zakresu polityki bezpieczeństwa i obrony (Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 1).

**Czwartek, 13 marca 2014 r.**

5. oczekuje, że kandydaci na przewodniczącego Komisji odegrają istotną rolę w europejskiej kampanii wyborczej, rozpowszechniając i propagując we wszystkich państwach członkowskich program polityczny ich europejskiej partii politycznej;
6. ponownie nawołuje Radę Europejską do sprecyzowania, w sposób terminowy i przed wyborami, w jaki sposób uwzględni wybory do Parlamentu Europejskiego i uhonoruje wybór obywateli przy przedstawianiu swojej propozycji kandydata na stanowisko przewodniczącego Komisji, w ramach konsultacji między Parlamentem a Radą Europejską, zgodnie z Deklaracją nr 11 załączoną do Traktatu z Lizbony; w tym kontekście ponawia swój apel do Rady Europejskiej o zawarcie z Parlamentem ustaleń dotyczących konsultacji, o których mowa w art. 17 ust. 7 TUE, oraz o zagwarantowanie sprawnego przebiegu procesu prowadzącego do wyboru przewodniczącego Komisji Europejskiej, o czym mowa w Deklaracji nr 11 odnoszącej się do art. 17 ust. 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej;
7. domaga się, aby możliwie największa liczba członków następczej Komisji została wybrana spośród wybranych posłów do Parlamentu Europejskiego;
8. wyraża opinię, że przewodniczący elekt Komisji powinien działać w sposób bardziej autonomiczny w procesie wyłaniania innych członków Komisji; wzywa rządy państw członkowskich do przedstawienia zrównoważonych pod względem płci kandydatur; wzywa wybranego przewodniczącego Komisji, aby domagał się od rządów państw członkowskich przedstawienia takiej listy kandydatów na stanowisko komisarza, jaka pozwoli mu przedstawić zrównoważony pod względem płci skład kolegium oraz umożliwi mu odrzucenie każdego kandydata, który nie wykaże się ogólnymi kwalifikacjami, zaangażowaniem na rzecz projektu europejskiego lub nieposzlakowaną niezawisłością;
9. stoi na stanowisku, że w wyniku politycznego porozumienia osiągniętego na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 11 i 12 grudnia 2008 r. oraz w następstwie decyzji Rady Europejskiej z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie liczby członków Komisji Europejskiej należy przewidzieć dodatkowe środki – takie jak powołanie komisarzy bez tek czy ustanowienie systemu wiceprzewodniczących Komisji odpowiedzialnych za główne zespoły tematyczne i mających uprawnienia do koordynowania prac Komisji w odnośnych obszarach – służące bardziej efektywnemu funkcjonowaniu Komisji, bez uszczerbku dla prawa wyznaczenia jednego komisarza z każdego państwa członkowskiego oraz przyznania wszystkim komisarzom prawa do głosowania;
10. wzywa następny konwent do ponownego podjęcia tematu liczby członków Komisji, jak również jej organizacji i funkcjonowania;
11. uważa, że skład Komisji Europejskiej musi zapewniać stabilność liczby i zakresu tek, a równocześnie gwarantować wyważony proces podejmowania decyzji;
12. podkreśla, że zgodnie z ust. 2 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską kandydat na przewodniczącego Komisji, po mianowaniu przez Radę Europejską, powinien zostać wezwany do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu założeń politycznych dotyczących swojego mandatu, zaś po jego wystąpieniu powinna nastąpić szeroko zakrojona wymiana opinii, zanim Parlament zatwierdzi kandydata proponowanego na przewodniczącego Komisji;
13. wzywa osobę wyznaczoną na stanowisko przyszłego przewodniczącego Komisji do należytego uwzględnienia wniosków i zaleceń dotyczących prawodawstwa Unii Europejskiej przedstawionych wcześniej przez Parlament na podstawie sprawozdań z własnej inicjatywy lub rezolucji, które uzyskały poparcie zdecydowanej większości posłów do Parlamentu Europejskiego, lecz nie zostały sfinalizowane przez Komisję w poprzednim składzie przed końcem mandatu;
14. uważa, że przy okazji przyszłej rewizji Traktatów większość wymagana obecnie na podstawie art. 234 TFUE do przyjęcia wotum nieufności wobec Komisji powinna zostać obniżona w taki sposób, aby wystarczyła większość głosów posłów do Parlamentu Europejskiego, jednak nie powinno to stwarzać zagrożenia dla funkcjonowania instytucji;
15. uważa, że pomimo zbiorowej odpowiedzialności kolegium za działania Komisji poszczególni komisarze mogą być pociągnięci do odpowiedzialności za działania podejmowane przez podległe im dyrekcje generalne;

Czwartek, 13 marca 2014 r.

**Działalność i inicjatywa ustawodawcza****(Parlamentarne kompetencje i kontrola)**

16. podkreśla, że Traktat z Lizbony miał być krokiem ku bardziej przejrzystym i demokratycznym procedurom decyzyjnym, odzwierciedlającym podjęte w traktacie zobowiązanie do ściślejszej unii między narodami Europy, w której decyzje są podejmowane w sposób możliwie jak najbardziej otwarty i najbliższy obywatelom poprzez umocnienie roli Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych oraz stworzenie bardziej demokratycznych i przejrzystych procedur przyjmowania aktów unijnych, które są kluczowe w świetle wpływu tych aktów na obywateli i przedsiębiorstwa; zaznacza jednak, że osiągnięcie tego demokratycznego celu jest zagrożone, jeżeli instytucje UE nie będą przestrzegać wzajemnie swoich kompetencji, procedur ustanowionych w traktatach i zasad lojalnej współpracy;

17. podkreśla konieczność lojalnej współpracy pomiędzy instytucjami zaangażowanymi w przebieg procedury ustawodawczej w zakresie wymiany dokumentów, takich jak opinie prawne, w celu umożliwienia prowadzenia międzyinstytucjonalnego dialogu o konstruktywnym, szczerym i prawnie wiążącym charakterze;

18. zauważa, że od wejścia w życie TFUE Parlament wykazał, iż jest zaangażowanym i odpowiedzialnym współustawodawcą, a współdziałanie między Parlamentem a Komisją było pozytywne i oparte na płynnej komunikacji i współpracy;

19. stoi na stanowisku, że chociaż ogólna ocena stosunków międzyinstytucjonalnych między Parlamentem a Komisją jest pozytywna, wciąż istnieje szereg kwestii i braków, które wymagają większej uwagi i sprawniejszego działania;

20. podkreśla, że dążenie do większej wydajności nie musi oznaczać gorszej jakości prawodawstwa lub rezygnacji Parlamentu z własnych celów; uważa, że dążenie Parlamentu do poprawy wydajności musi być połączone z utrzymaniem odpowiedniego poziomu prawodawstwa i dążeniem do realizacji celów własnych, przy jednoczesnym zadbaniu o to, by prawodawstwo było dobrze skonstruowane, stanowiło odpowiedź na jasno określone potrzeby i było zgodne z zasadą pomocniczości;

21. podkreśla, że wyzwanie dotyczące przejrzystości jest nieustannie obecne i wspólne dla wszystkich instytucji, zwłaszcza w odniesieniu do porozumień w pierwszym czytaniu; zauważa, że Parlament odpowiedział właściwie na to wyzwanie, przyjmując nowe art. 70 i 70a Regulaminu;

22. wyraża zaniepokojenie wciąż istniejącymi problemami ze stosowaniem zwykłej procedury ustawodawczej, zwłaszcza w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR), wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) oraz przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (program sztokholmski), a także w dostosowywaniu aktów dawnego trzeciego filaru do hierarchii norm Traktatu z Lizbony, a ogólnie w odniesieniu do stałej „asymetrii” dotyczącej przejrzystości zaangażowania Komisji w prace przygotowawcze dwóch organów władzy ustawodawczej; w tym kontekście podkreśla znaczenie dostosowania metod pracy Rady w taki sposób, aby umożliwić przedstawicielom Parlamentu udział w niektórych posiedzeniach w należycie uzasadnionych przypadkach i zgodnie z zasadą wzajemnej szczerzej współpracy między instytucjami;

23. zaznacza, że wybór właściwej podstawy prawnej, jak potwierdził Trybunał Sprawiedliwości, stanowi kwestię natury konstytucyjnej, ponieważ określa występowanie i zakres kompetencji UE, procedury, które należy zastosować, i odpowiednie kompetencje podmiotów instytucjonalnych zaangażowanych w przyjęcie aktu; wyraża zatem ubolewanie, że Parlament musiał regularnie kierować do Trybunału Sprawiedliwości sprawy o stwierdzenie nieważności aktów przyjętych przez Radę z powodu wyboru podstawy prawnej, w tym dwóch aktów przyjętych na podstawie zdezaktualizowanego trzeciego filaru dawno po wejściu w życie Traktatu z Lizbony<sup>(1)</sup>;

24. ostrzega przed obchodzeniem prawa Parlamentu do ustanawiania przepisów poprzez umieszczanie w projektach aktów Rady postanowień, które powinny podlegać zwykłej procedurze ustawodawczej, poprzez korzystanie jedynie z wytycznych Komisji lub niemających zastosowania aktów wykonawczych lub delegowanych lub poprzez nieprzedstawianie wniosków dotyczących przepisów koniecznych do wdrożenia wspólnej polityki handlowej lub międzynarodowych umów handlowych i inwestycyjnych;

<sup>(1)</sup> Zob. decyzję Rady 2013/129/UE z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie poddania 4-metyloamfetaminy środkom kontroli i decyzję wykonawczą Rady 2013/496/UE z dnia 7 października 2013 r. w sprawie poddania 5-(2-aminopropyl) indolu środkom kontroli.

Czwartek, 13 marca 2014 r.

25. zwraca się do Komisji o lepsze wykorzystywanie etapu przedlegislacyjnego, a zwłaszcza cennych informacji zebranych na podstawie zielonych i białych ksiąg, oraz o rutynowe informowanie Parlamentu Europejskiego o pracach przygotowawczych prowadzonych przez jej służby, na takich samych zasadach, jak w przypadku Rady;

26. wyraża opinię, że Parlament powinien dalej rozwijać i w pełni wykorzystywać swoją autonomiczną strukturę do oceny wpływu wszelkich zasadniczych zmian lub modyfikacji wprowadzonych do pierwotnego wniosku przedłożonego przez Komisję;

27. podkreśla, że Parlament Europejski powinien także w ramach procesu ustawodawczego wzmocnić prowadzoną przez siebie niezależną ocenę skutków dotyczącą praw podstawowych związaną z rozpatrywanymi wnioskami ustawodawczymi i poprawkami, a także ustanowić mechanizm monitorowania naruszeń praw człowieka;

28. ubolewa, że chociaż Komisja formalnie wywiązuje się ze swoich obowiązków, odpowiadając w ciągu trzech miesięcy na wnioski Parlamentu dotyczące inicjatyw ustawodawczych, nie zawsze proponowała rzeczywiste i merytoryczne działania następcze;

29. wnosi, aby przy następnej rewizji traktatów w pełni uznać prawo Parlamentu do inicjatywy ustawodawczej poprzez nałożenie na Komisję obowiązku podejmowania działań następczych w stosunku do wszystkich postulatów przez Parlament na mocy art. 225 TFUE w drodze przedstawiania wniosku ustawodawczego w odpowiednim terminie;

30. uważa, że przy okazji następnej rewizji traktatów uprawnienia Komisji do wycofania wniosków ustawodawczych powinny zostać ograniczone do przypadków, kiedy po przyjęciu stanowiska Parlamentu w pierwszym czytaniu Parlament przychyliła się do opinii, że wniosek nie jest dłużej zasadny w wyniku zmiany okoliczności;

31. zaznacza, że Parlament przyjął zasadniczo z zadowoleniem wprowadzenie aktów delegowanych do art. 290 TFUE, uznając, że zapewnia to większy zakres nadzoru, jednak podkreśla, że powierzenie takich uprawnień delegowanych lub uprawnień wykonawczych na mocy art. 291 TFUE nie jest obowiązkowe; uznaje, że zastosowanie aktów wykonawczych powinno być rozważane wówczas, gdy wymagana jest elastyczność i skuteczność, której nie można zapewnić przy zastosowaniu zwykłej procedury ustawodawczej, pod warunkiem że cel, treść, zakres i czas trwania tego przekazania uprawnień są wyraźnie zdefiniowane, a warunki przekazania uprawnień są dokładnie określone w akcie podstawowym; wyraża obawy w związku z tym, że Rada dąży do stosowania aktów wykonawczych w odniesieniu do przepisów, w przypadku których wystarczy zastosowanie aktu podstawowego lub aktu delegowanego; podkreśla, że jedynie w przypadku elementów, które nie oznaczają dalszych kierunków polityki, prawodawca może decydować o dopuszczeniu ich przyjęcia w drodze aktów wykonawczych; uznaje, że art. 290 wyraźnie ogranicza zakres aktów delegowanych do innych niż istotne elementy aktu ustawodawczego oraz że do przepisów istotnych w rozpatrywanej dziedzinie prawodawstwa nie można zatem stosować aktów delegowanych;

32. zwraca uwagę na potrzebę odpowiedniego rozróżnienia zasadniczych elementów aktu ustawodawczego, o których decydować może wyłącznie władza ustawodawcza w samym akcie ustawodawczym, od elementów innych niż zasadnicze, które mogą być uzupełniane lub zmieniane w drodze aktów delegowanych;

33. rozumie, że akty delegowane mogą stanowić elastyczne i skuteczne narzędzie; podkreśla znaczenie wyboru między aktami delegowanymi i aktami wykonawczymi z punktu widzenia poszanowania wymogów traktatowych, a jednocześnie zachowania prerogatyw Parlamentu w zakresie tworzenia prawa, i ponownie zwraca się do Komisji i Rady o uzgodnienie z Parlamentem obowiązujących kryteriów stosowania art. 290 i 291 TFUE, tak by akty wykonawcze nie były wykorzystywane jako substytuty aktów delegowanych;

34. nalega, aby Komisja odpowiednio włączała Parlament w etap przygotowywania aktów delegowanych i przekazywała posłom wszelkie stosowne informacje, zgodnie z ust. 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską;

35. zwraca się do Komisji o przestrzeganie postanowień porozumienia ramowego w sprawie dostępu ekspertów Parlamentu do posiedzeń ekspertów Komisji i zapobieganie traktowaniu ich jako komitetów powołanych zgodnie z „procedurą komitetową”, jeżeli omawia się w nich kwestie inne niż środki wykonawcze w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011;

36. podkreśla szczególne znaczenie i konsekwencje włączenia Karty praw podstawowych do Traktatu z Lizbony; zaznacza, że Karta praw podstawowych stała się prawnie wiążąca dla instytucji UE i dla państw członkowskich wprowadzających w życie prawo Unii, w związku z czym podstawowe wartości stały się konkretnymi prawami;

Czwartek, 13 marca 2014 r.

37. przypomina, że na mocy Traktatu z Lizbony wprowadzono nowe prawo do podjęcia europejskiej inicjatywy obywatelskiej; podkreśla konieczność usunięcia wszelkich przeszkód natury technicznej i biurokratycznej, które wciąż utrudniają skuteczne korzystanie z europejskiej inicjatywy obywatelskiej, a także zachęca do aktywnego uczestnictwa obywateli w kształtowaniu strategii politycznych UE;

38. podkreśla większą rolę nadaną w traktacie z Lizbony parlamentom narodowym i zaznacza, że oprócz roli polegającej na monitorowaniu poszanowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, mogą mieć pozytywny wkład w dialog polityczny; uważa, że aktywna rola parlamentów narodowych we wskazywaniu członkom Rady Ministrów kierunków działania oraz dobra współpraca między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi może pomóc w ustanowieniu zdrowej przeciwwagi parlamentarnej dla uprawnień wykonawczych w ramach funkcjonowania UE; odnosi się również do uzasadnionych opinii parlamentów narodowych wydanych na mocy art. 7 ust. 2 protokołu nr 2, zgodnie z którymi szeroki zakres przekazanych uprawnień w proponowanym akcie na mocy art. 290 TFUE nie pozwala ocenić, czy konkretna rzeczywistość ustawodawcza byłaby zgodna z zasadą pomocniczości;

### **Współpraca międzynarodowa**

#### **(Parlamentarne kompetencje i kontrola)**

39. przypomina, że Traktat z Lizbony zwiększa rolę i uprawnienia Parlamentu Europejskiego w obszarze umów międzynarodowych, i zaznacza, że obecnie umowy międzynarodowe w coraz większym stopniu obejmują obszary, które dotyczą codziennego życia obywateli, a które tradycyjnie, zgodnie z prawem pierwotnym UE, podlegają zwykłemu procedurom ustawodawczym; uważa, że postanowienie zawarte w art. 218 ust. 10 TFUE, który stanowi, że Parlament musi być natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury zawierania umów międzynarodowych, musi być bezwzględnie stosowane w sposób, który jest zgodny z art. 10 TUE stanowiącym, że podstawą funkcjonowania UE jest demokracja pośrednia, co wymaga przejrzystości i demokratycznej debaty w sprawach, w których zapada decyzja;

40. zauważa, że odrzucenie porozumień SWIFT i ACTA było przykładem wykorzystania przez Parlament nowo uzyskanych prerogatyw;

41. wskazuje, na podstawie art. 18 TUE, na odpowiedzialność Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącego Komisji za zapewnienie spójności działań zewnętrznych UE; podkreśla ponadto, że wysoki przedstawiciel, zgodnie z art. 17 i 36 TUE, ponosi odpowiedzialność przed Parlamentem i ma zobowiązania traktatowe względem niego;

42. w odniesieniu do umów międzynarodowych przypomina prerogatywę Parlamentu, zgodnie z którą może on zwracać się do Rady o nieudzielenie upoważnienia do otwarcia negocjacji przed zaprezentowaniem przez Parlament jego stanowiska w sprawie proponowanego mandatu negocjacyjnego, i uważa, że należy rozważyć zawarcie porozumienia ramowego z Radą;

43. podkreśla, iż należy zapewnić, by Parlament był z wyprzedzeniem informowany przez Komisję o jej zamiarze dotyczącym rozpoczęcia negocjacji międzynarodowych oraz aby miał rzeczywistą możliwość wyrażenia uzasadnionej opinii na temat mandatów negocjacyjnych, a także aby jego opinia została wzięta pod uwagę; nalega, aby w umowach międzynarodowych umieszczano odpowiednie warunki w celu zachowania zgodności z art. 21 TUE;

44. przykłada wielką wagę do włączenia do umów międzynarodowych klauzul dotyczących praw człowieka oraz do uwzględnienia rozdziałów o zrównoważonym rozwoju w umowach handlowych i inwestycyjnych, a także wyraża zadowolenie z inicjatyw Parlamentu na rzecz przyjęcia planów działania dotyczących najważniejszych uwarunkowań; przypomina Komisji o konieczności uwzględniania opinii i rezolucji Parlamentu i przekazywania informacji zwrotnych na temat wykorzystania takich opinii i rezolucji podczas negocjacji umów międzynarodowych i uwzględniania ich w projektach ustawodawczych; wyraża nadzieję, że instrumenty niezbędne dla rozwoju unijnej polityki inwestycyjnej zostaną uruchomione w stosownym czasie;

45. wnosi, zgodnie z art. 218 ust. 10 TFUE, aby Parlament był niezwłocznie, w pełni i odpowiednio informowany na wszystkich etapach procedur zawierania umów międzynarodowych, w tym umów zawieranych w dziedzinie WPZiB, oraz aby zadbać o to, by Parlament posiadał dostęp do unijnych tekstów negocjacyjnych, w oparciu o odpowiednie procedury i warunki, i mógł podejmować ostateczną decyzję, mając pełną wiedzę na dany temat; podkreśla, że aby niniejszy przepis miał znaczenie, członkowie właściwej komisji powinni mieć dostęp do mandatów negocjacyjnych i innych istotnych dokumentów negocjacyjnych;

Czwartek, 13 marca 2014 r.

46. zaznacza, że Parlament, przestrzegając zasady, że jego zgoda na umowy międzynarodowe nie może być warunkowa, jest uprawniony do wydawania zaleceń dotyczących praktycznego stosowania umów; w tym celu domaga się, aby Komisja przedstawiała Parlamentowi regularne sprawozdania z wykonania umów międzynarodowych, w tym spełnienia warunków dotyczących praw człowieka oraz innych warunków zawartych w umowach;
47. przypomina o konieczności unikania tymczasowego wykonywania umów międzynarodowych przed wyrażeniem na nie zgody przez Parlament, chyba że Parlament zgadza się na dopuszczenie wyjątku; podkreśla, że zasady potrzebne do wewnętrznego wykonania umów międzynarodowych nie mogą być przyjmowane przez samą Radę w jej decyzji w sprawie zawarcia umowy oraz że należy w pełni przestrzegać odpowiednich procedur ustawodawczych określonych w traktatach;
48. ponownie potwierdza potrzebę przyjęcia przez Parlament niezbędnych środków pozwalających monitorować wdrażanie umów międzynarodowych;
49. podkreśla, że Parlament powinien zabierać głos w sprawie decyzji dotyczących zawieszenia lub zakończenia obowiązywania umów międzynarodowych, których zawarcie wymaga zgody Parlamentu;
50. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do usprawnienia, zgodnie z oświadczeniem w sprawie odpowiedzialności politycznej, przeprowadzanych z Parlamentem konsultacji ex ante dotyczących nowych dokumentów strategicznych, dokumentacji politycznej i mandatów;
51. apeluje, zgodnie ze zobowiązaniem podjętym przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji w oświadczeniu w sprawie odpowiedzialności politycznej, o pilne zakończenie negocjacji w sprawie porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim, Radą i wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa dotyczącego dostępu Parlamentu Europejskiego do niejawnych informacji będących w posiadaniu Rady i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;
52. ponawia swój apel o sprawozdawczość polityczną delegatur Unii wobec osób zajmujących kluczowe stanowiska w Parlamencie na mocy dostępu regulowanego;
53. wzywa do przyjęcia czterostronnego protokołu ustaleń między Parlamentem Europejskim, Radą, Komisją i ESDZ w sprawie spójnego i skutecznego udzielania informacji w dziedzinie stosunków zewnętrznych;
54. przypomina, że Parlament Europejski jest obecnie instytucją posiadającą wszelkie uprawnienia w dziedzinie polityki bezpieczeństwa, a zatem upoważniony jest do aktywnego udziału w określaniu charakteru i priorytetów tej polityki i w ocenie instrumentów stosowanych w tej dziedzinie, we wspólnym procesie, w którym uczestniczą Parlament Europejski, parlamenty narodowe i Rada; uważa, że Parlament Europejski powinien odgrywać istotną rolę w procesie oceny i określania wewnętrznych strategii bezpieczeństwa, gdyż mają one zasadniczy wpływ na prawa podstawowe wszystkich osób zamieszkujących w UE; podkreśla zatem, że należy zadbać o to, by takie strategie polityczne wchodziły w zakres kompetencji jedynej, wyłonionej w wyborach bezpośrednich instytucji europejskiej, która sprawuje kontrolę i nadzór demokratyczny;
55. zaznacza, że w TFUE poszerzono zakres wyłącznych kompetencji Unii w obszarze wspólnej polityki handlowej, które obejmują obecnie nie tylko wszystkie aspekty handlu, ale także bezpośrednie inwestycje zagraniczne; podkreśla, że Parlament dysponuje obecnie pełnymi kompetencjami, by we współpracy z Radą podejmować decyzje w zakresie stanowienia prawa i zatwierdzania umów handlowych i inwestycyjnych;
56. podkreśla znaczenie lojalnej i skutecznej współpracy między instytucjami UE, w ramach ich odpowiednich kompetencji, podczas opracowywania przepisów i umów międzynarodowych z myślą o przewidywaniu tendencji handlowych i gospodarczych, określaniu priorytetów i alternatyw, ustalaniu średnio- i długoterminowych strategii, wyznaczaniu mandatów dotyczących umów międzynarodowych, analizowaniu/opracowywaniu i przyjmowaniu przepisów oraz monitorowaniu wdrażania umów handlowych i inwestycyjnych, a także trwałych inicjatyw w zakresie wspólnej polityki handlowej;
57. podkreśla znaczenie kontynuowania procesu rozwijania skutecznych zdolności, w tym przydzielania niezbędnego personelu i zasobów finansowych z myślą o aktywnym zdefiniowaniu i osiągnięciu celów politycznych w dziedzinie handlu i inwestycji, przy jednoczesnym zagwarantowaniu pewności prawa, skuteczności działań zewnętrznych UE i poszanowania zasad i celów przewidzianych w traktatach;

Czwartek, 13 marca 2014 r.

58. podkreśla potrzebę zapewnienia ciągłego przepływu aktualnych, dokładnych, kompleksowych i bezstronnych informacji umożliwiających wysokiej jakości analizę niezbędną do zwiększenia potencjału decydentów Parlamentu i zwiększenia ich poczucia odpowiedzialności oraz do uzyskania lepszej międzyinstytucjonalnej synergii w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a jednocześnie dopilnowania, aby przekazywano Parlamentowi pełne i dokładne informacje na wszystkich etapach, w tym udostępniając negocjowane teksty przy zastosowaniu odpowiednich procedur i warunków, przy aktywnym udziale Komisji i dokładaniu przez nią wszelkich starań, by zapewnić taki przepływ informacji; ponadto podkreśla znaczenie informacji przekazywanych Parlamentowi mając na względzie zapobieganie niepożądanym sytuacjom prowadzącym do ewentualnych nieporozumień między instytucjami i z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym regularne techniczne sesje informacyjne organizowane przez Komisję w wielu dziedzinach; ubolewa z powodu faktu, że Parlament wielokrotnie otrzymywał istotne informacje za pośrednictwem alternatywnych kanałów, a nie od Komisji;

59. ponownie przypomina o konieczności podejmowania przez instytucje wspólnych działań w zakresie wdrażania traktatów, prawa wtórnego i porozumienia ramowego oraz o potrzebie podejmowania przez Komisję niezależnych i przejrzystych działań przez cały proces przygotowania, przyjęcia i wdrożenia przepisów w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a rolę Komisji w tym procesie uważa za kluczową;

### **Dynamika konstytucyjna**

#### **(Stosunki i porozumienia międzyinstytucjonalne)**

60. podkreśla, że zgodnie z art. 17 ust. 1 TUE Komisja zgłasza inicjatywy w celu wykonania porozumień międzyinstytucjonalnych w sprawie rocznego i wieloletniego programowania Unii; zwraca uwagę na potrzebę zaangażowania na wcześniejszym etapie nie tylko Parlamentu, ale także Rady w przygotowanie rocznego programu prac Komisji i podkreśla znaczenie zapewnienia realistycznego i wiarygodnego programowania, które można skutecznie wykonać i które może być podstawą dla planowania międzyinstytucjonalnego; jest zdania, że w celu zwiększenia odpowiedzialności politycznej Komisji przed Parlamentem można by zaplanować średniookresowy przegląd mający na celu ocenę ogólnej realizacji przez Komisję zapowiedzianego mandatu;

61. przypomina, że art. 17 ust. 8 Traktatu o UE wyraźnie ustanawia zasadę politycznej odpowiedzialności Komisji przed Parlamentem Europejskim, której poszanowanie ma zasadnicze znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania systemu politycznego Unii;

62. podkreśla, że na podstawie art. 48 ust. 2 TUE Parlament jest uprawniony do inicjowania zmian w traktatach i skorzysta z tego prawa w celu przedstawienia nowych pomysłów dotyczących przyszłości Europy i ram instytucjonalnych UE;

63. uważa, że porozumienie ramowe zawarte między Parlamentem i Komisją oraz jego regularne aktualizacje mają zasadnicze znaczenie dla umocnienia i rozwoju zorganizowanej współpracy między obiema instytucjami;

64. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że porozumienie ramowe przyjęte w 2010 r. znacznie umocniło odpowiedzialność polityczną Komisji przed Parlamentem;

65. podkreśla, że postanowienia dotyczące dialogu i dostępu do informacji umożliwiają szerszą kontrolę parlamentarną nad działalnością Komisji, przyczyniając się tym samym do równego traktowania przez Komisję Parlamentu i Rady;

66. zauważa, że niektóre postanowienia obecnego porozumienia ramowego nadal oczekują wdrożenia i rozwinięcia; proponuje, aby obecny Parlament przyjął ogólne wytyczne dotyczące tych usprawnień, tak by przyszły Parlament mógł rozpatrzyć właściwe wnioski;

67. wzywa Komisję, by wraz z Parlamentem podjęła konstruktywne rozważania na temat istniejącego porozumienia ramowego i jego wdrażania, skupiając się zwłaszcza na kwestiach związanych z negocjowaniem, przyjmowaniem i wdrażaniem umów międzynarodowych;



Czwartek, 13 marca 2014 r.

68. stoi na stanowisku, że mandat powinien w pełni wykorzystywać możliwości oferowane przez obecne traktaty w zakresie umocnienia politycznej odpowiedzialności władzy wykonawczej i upraszczania istniejących przepisów w sprawie współpracy ustawodawczej i politycznej;
69. przypomina, że w wielu kwestiach tego rodzaju akty delegowane, środki wykonawcze, ocena skutków, rozpatrywanie inicjatyw ustawodawczych i pytania parlamentarne wymagają aktualizacji w świetle doświadczenia zdobytego w czasie kadencji;
70. ubolewa, że ponawiane wezwania do renegotjacji porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa z 2003 r. w celu uwzględnienia nowego otoczenia prawnego ustanowionego na mocy Traktatu z Lizbony, ujednolicenia obecnych najlepszych praktyk i zaktualizowania przedmiotowego porozumienia zgodnie z programem inteligentnych regulacji, pozostały bez odpowiedzi;
71. wzywa Radę Ministrów do zajęcia stanowiska w sprawie możliwości udziału w porozumieniu trójstronnym z Parlamentem i Komisją w celu uzyskania dalszych postępów w kwestiach przewidzianych w porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa;
72. uważa, że tylko sprawy dotyczące stosunków między Parlamentem a Komisją powinny nadal podlegać dwustronnym porozumieniom ramowym; podkreśla, że Parlament nie zadowolony się gorszym wynikiem niż ten, który osiągnięto na mocy istniejącego porozumienia ramowego;
73. uważa, że jednym z głównych wyzwań dla konstytucyjnych ram Traktatu z Lizbony jest ryzyko „międzyrządowości” zagrażającej „metodzie wspólnotowej”, a tym samym osłabiającej rolę Parlamentu i Komisji na rzecz instytucji reprezentujących rządy państw członkowskich;
74. podkreśla, że art. 2 TUE zawiera listę wspólnych wartości, które są fundamentem Unii Europejskiej; uważa, że zarówno Unia, jak i państwa członkowskie powinny należycie zadbać o poszanowanie tych wartości; zaznacza, że należy ustanowić właściwy system instytucjonalny i prawny w celu ochrony wartości Unii;
75. wzywa wszystkie instytucje UE oraz rządy i parlamenty państw członkowskich do tworzenia nowych ram instytucjonalnych i prawnych opartych na Traktacie z Lizbony w taki sposób, aby możliwe było opracowanie kompleksowej polityki wewnętrznej Unii w zakresie praw człowieka, która zapewni skuteczne mechanizmy odpowiedzialności na poziomie krajowym i unijnym, a jej celem będzie walka przeciwko naruszeniom praw człowieka;

o

o o

76. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-